

Илёс — Рақами Сеюм

Бигзор маълум бошад

Jeff Pippenger

2023-09-29

Ва ҳангоми тақдими қурбонии шомгоҳӣ чунин воқеъ шуд, ки Илёси набӣ пеш омад ва гуфт: «Эй Худованд, Худои Иброҳим, Исҳоқ ва Исроил, имрӯз маълум гардад, ки Ту дар Исроил Худо ҳастӣ, ва ман бандаи Ту ҳастам, ва ҳамаи ин корхоро ба каломи Ту анҷом додаам». 3 Подшоҳон 18:36.

Мо хусусиятҳои Илёсро ҳамчун рамз муайян карда истодаем. Яке аз он хусусиятҳо ин аст, ки хизмат ва паёми Илёс, Яҳёи Таъмиддиханда ва Вилиям Миллер василаҳои доварӣ буданд. Паёми онҳо аз ҷониби Худованд барои озмудани таърихи дахлдори онҳо истифода шуд. Исо гуфт, ки агар Ё намеомад, он гоҳ яҳудиёни баҳсҷӯӣ гуноҳе намедоштанд.

Агар Ман намеомадам ва ба онҳо сухан намегуфтам, онҳо гуноҳ намедоштанд; аммо ҳоло барои гуноҳи худ ҳеч узре надоранд. Юҳанно 15:22.

Ҳизқиёл ҳамин аслро барои яҳудиёни ҷанҷолпешаи замони худ низ муайян мекунад.

Зеро онҳо фарзандони беҳаё ва саҳтдиланд. Ман туро назди онҳо мефиристам, ва ба онҳо хоҳӣ гуфт: «Худованд Худо чунин мегӯяд». Ва онҳо, хоҳ бишнавад ва хоҳ сарпечӣ кунанд, (зеро онҳо хонадони исёнкоранд,) ба ҳар ҳол хоҳанд донист, ки андар миёни онҳо набиё буд. Ҳизқиёл 2:4, 5.

Рамзшиносии Илёс нақши ӯро ҳамчун абзори доварӣ низ дар бар мегирад.

«Онҳое ки дар эълон кардани паёми фариштаи сеюм машғуланд, Навиштаҳоро бар ҳамон нақшае меомӯзанд, ки Падари Миллер қабул карда буд. Дар китобчаи хурде, ки Views of the Prophecies and Prophetic Chronology ном дорад, Падари Миллер коидаҳои зерини сода, вале хирадмандона ва муҳимро барои омӯзиш ва тафсири Китоби Муқаддас меорад:

«“1. Ҳар як калима бояд нисбат ба мавзӯи дар Китоби Муқаддас пешниҳодшуда аҳаммияти дурусти худро дошта бошад; 2. Тамоми Навиштаҷот зарур аст ва бо кӯшиши ҷиддӣ ва омӯзиш фаҳмида шуданаш мумкин аст; 3. Ҳеч чизе ки дар Навиштаҷот ошкор шудааст, аз онҳое ки бо имон мепурсанд ва шак намеоваранд, пинҳон нест ва нахоҳад монд; 4. Барои фаҳмидани таълимот, ҳамаи оятҳоро оид ба мавзӯе ки меҷӯед бидонед, як ҷо гиред, сипас бигзоред ҳар як калима таъсири дурусти худро дошта бошад; ва агар шумо тавонед назарияи худро бе ҳеч зиддият тартиб диҳед, наметавонед дар хато бошед; 5. Навиштаҷот бояд ҳуди тафсиркунандаи худ бошад, зеро он барои худ меёраст. Агар ман барои тафсир ба муаллим така кунам, ва ӯ маънои онро тахмин кунад, ё бихоҳад онро ба сабаби эътиқоди фирқавии худ чунин гардонад, ё барои он ки доно шумурда шавад, пас тахмини ӯ, хоҳиши ӯ, эътиқоди ӯ, ё хиради ӯ меёри ман мешавад, на Китоби Муқаддас.”»

«Боло зикршуда як қисми ин қоидаҳост; ва мо ҳама дар омӯзиши Китоби Муқаддас нек хоҳем кард, агар ба усулҳои баёншуда диққат диҳем.»

«Имони ҳақиқӣ бар Навиштаҳо асос ёфтааст; аммо шайтон аз ҳиллаҳои бисёр истифода мебарад, то Навиштаҳоро таҳриф намояд ва гумроҳиро ворид созад, аз ин рӯ, агар касе бихоҳад бидонад, ки онҳо дар ҳақиқат чиро таълим медиҳанд, эҳтиёткорӣ бисёр лозим аст. Яке аз фиребҳои бузурги ин замон он аст, ки бар эҳсосот бисёр таваққуф мекунад ва, дар ҳоле ки баёни равшани каломи Худоро нодида мегиранд, аз он сабаб ки он калом бо эҳсосот мувофиқат намекунад, даъвои ростқавлӣ мекунад. Бисёриҳо барои имони худ ҷуз эҳсосот ҳеҷ асосе надоранд. Дини онҳо аз ҳаяҷон иборат аст; чун он аз байн равад, имони онҳо низ нобуд мешавад. Эҳсосот метавонад қоҳ бошад, аммо каломи Худо гандум аст. Ва пайғамбар мегӯяд: “Қоҳро ба гандум ҷӣ қор аст?”»

«Ҳеҷ кас барои он ки ба нуре ва донише, ки ҳаргиз надоштааст ва ба даст оварда наметавонист, гӯш надодааст, маҳкум нахоҳад шуд. Аммо бисёриҳо аз итоат қардан ба ҳақиқате, ки ба воситаи сафирони Масеҳ ба онҳо пешниҳод мешавад, саркашӣ мекунад, зеро меҳроҳанд ба меъёри ҷаҳон мувофиқат намоянд; ва ҳамоно ҳақиқате, ки ба фаҳмиши онҳо расидааст, ҳамоно нуре, ки дар ҷон дурахшидааст, онҳоро дар Доварӣ маҳкум хоҳад кард. Дар ин рӯзҳои охир мо нури ҷамъомадаеро дорем, ки дар тӯли ҳамаи асрҳо медурахшид, ва мувофиқан мо низ масъул доништа хоҳем шуд. Роҳи қудсият бо ҷаҳон ҳамсатҳ нест; он роҳи баландбардошта аст. Агар мо дар ин роҳ қадам занем, агар дар роҳи аҳкоми Худованд бишитоbem, хоҳем ёфт, ки “роҳи одилон мисли нури тобон аст, ки то рӯзи қомил торафт равшантар медурахшад”.» Review and Herald, November 25, 1884.

Мо барои он «маҳкум намешавем, ки ба нур ва донише гӯш надодаем, ки» мо «ҳаргиз надоштем ва» мо «наметавонистем ба даст оварем.» Ҷанбаи муҳими ин изҳорот иборати «наметавонистем ба даст оварем» мебошад. Илёс, Юҳанно ва Миллер барои наслҳои мутаносиби худ нуре мебошанд, ки ба он метавонист расид. Ҳузури паёми онҳо пардари аз он чизе, ки дар Иёлотҳои Муттаҳида аз лиҳози ҳуқуқӣ «инқори қобили бовар» номида мешавад, мебардорад. Паёми Илёс дар ҳар насл, ки дар он зоҳир мегардад, ҳар гуна «инқори қобили бовар»-ро аз байн мебарад ва ба ин тартиб тамоми он наслро барои нуре, ки он вақт пешниҳод мешавад, масъул медорад.

«Бародарам боре гуфт, ки ӯ ҳеҷ чизро дар бораи таълимоте, ки мо ба он эътиқод дорем, нахоҳад шунид, аз тарси он ки мабодо бовар қунонда шавад. Ӯ ба маҷлисҳо намеомад ва ба суҳанрониҳо гӯш намедод; вале баъдтар эълон кард, ки фаҳмид: гуноҳи ӯ ҳамоно қадар бузург аст, гӯё ки онҳоро шунида бошад. Худо ба ӯ фурсат дода буд, ки ҳақиқатро бишносад, ва Ӯ ӯро барои ин фурсат масъул хоҳад дошт. Дар миёни мо бисёранд касоне, ки нисбат ба таълимоте, ки ҳоло мавриди баррасӣ қарор доранд, пешдоварӣ доранд. Онҳо намеоянд, то бишнаванд; оромона таҳқиқ намекунанд; балки эътирозҳои худро дар ториқӣ пеш мегузоранд. Онҳо аз мавқеи худ қомилан қаноатманданд. “Ту мегӯӣ: ман сарватмандам, ва дорой афзудаам, ва ба ҳеҷ чиз эҳтиёҷ надорам; ва намедонӣ, ки ту бадбахт, ва бечора, ва қамбағал, ва қур, ва урғун ҳастӣ; ба ту маслиҳат медиҳам, ки аз Ман тиллои дар оташ озмудашударо бихарӣ, то сарватманд шавӣ; ва либоси сафедро, то

пӯшида гардӣ, ва нанги урёнии ту зоҳир нашавад; ва чашмонатро бо сурмаи чашм тадҳин кун, то бубинӣ. Ҳар киро дӯст медорам, сарзаниш ва чазо медиҳам; пас, ғайратманд бош ва тавба кун” (Ваҳй 3:17–19).»

«Ин ояти Китоби Муқаддас ба онҳое дахл дорад, ки зери садои паём зиндагӣ мекунад, аммо намеоянд, то онро бишнаванд. Аз кучо медонед, ки шояд Худованд далелҳои тозаии ҳақиқати Худро пешкаш мекунад ва онро дар тартиби нава мегузорад, то роҳи Худованд омода гардад? Шумо чӣ нақшаҳое кашидед, то нури нав дар сафи қавми Худо ворид карда шавад? Шумо чӣ далеле доред, ки Худо ба фарзандони Худ нур нафиристодааст? Ҳар гуна худкифоятӣ, худписандӣ ва такаббури андеша бояд қанор гузошта шавад. Мо бояд назди пойҳои Исо биёем ва аз Ӯ, ки ҳалиму фуруғтани дил аст, таълим гирем. Исо шогирдони Худро чунон таълим надод, ки равиёи шогирдони худро таълим медоданд. Бисёре аз яҳудиён омаданд ва ғӯш доданд, ҳангоме ки Масеҳ асрори наҷотро ошкор менамуд, аммо онҳо барои омӯхтан намеомаданд; онҳо меомаданд, то айбҷӯӣ кунанд, то Ӯро дар ягон номувофиқатӣ дастгир наоянд, то чизе дошта бошанд, ки бо он мардумро бар зидди Ӯ бадбин созанд. Онҳо аз дониши худ қаноатманд буданд, аммо фарзандони Худо бояд овози Чӯпони Ҳақиқиро бишиносанд. Оё ин замоне нест, ки дар он рӯза доштан ва назди Худо дуо гуфтан бағоят муносиб мебуд? Мо дар хатари ихтилоф қарор дорем, дар хатари ҷониб гирифтани дар масъалаи баҳснок қарор дорем; ва оё набояд Худоро бо ҷиддият ва бо ҳории ҷон талаб кунем, то бидонем, ки ҳақиқат чист?» Selected Messages, book 1, 413.

Онҳое ки паёми Илёрро намояндагӣ мекунад, абзорҳои доварӣ дар раванди поксозӣ мебошанд, ки роҳро барои Паёмовари аҳд омода месозад, то маъбадро пок кунад. Ҳангоми анҷом додани кори поксозии маъбад, нури ҳақиқати ҳозира ошкор мегардад. Агар он ошкор намешуд, қасоне ки Масеҳ пок кардани онҳоеро ҷустуҷӯ мекард ва мекунад, ҷомаи лодикиёии фиреби ҳуди худро нигоҳ медоштанд. Илёр хизматеро рамзӣ ифода мекунад, ки ҳақиқатро ҳамчун абзори доварӣ пешкаш менамояд. Аз ҳамин ҷиҳат ба мо хабар дода шудааст, ки онҳое ки паёми Яҳёи Таъмиддиҳандаро рад карданд, наметавонистанд аз таълими Исо баҳра баранд.

«Ба ман ба эълони омадани аввали Масеҳ боз ишора карда шуд. Юҳанно дар рӯҳ ва қуввати Илёр фиристода шуд, то роҳи Исоро тайёр созад. Онҳое ки шаҳодати Юҳанноро рад карданд, аз таълимоти Исо баҳра набурданд». Early Writings, 258.

Дар таърихҳои нубувватие, ки тозашавии қавми Худоро тимсол мекунад, паёми ҳақиқати ҳозира кушода мешавад, ки ин наслро барои он ки ё ториқиро интиҳоб кунад ё нурро, масъул медорад.

Аммо ту, эй Дониёл, ин суҳанонро маҳкам нигоҳ дор ва китобро то вақти интиҳо мӯҳр кун: бисёре ба ҳар сӯ равуо хоҳанд кард, ва дониш афзун хоҳад шуд.... Ва ӯ гуфт: Бирав, эй Дониёл; зеро ин суҳанон то вақти интиҳо баста ва мӯҳр карда шудаанд. Бисёре пок хоҳанд шуд, ва сафед гардонида хоҳанд шуд, ва озмуда хоҳанд шуд; аммо шарирон ба шарорат амал хоҳанд кард; ва ҳеҷ яке аз шарирон нахоҳад фаҳмид; лекин хирадмандон хоҳанд фаҳмид. Дониёл 12:4, 9, 10.

Онон ки паёми Илёсро барои насли хеш намояндагӣ мекунад, Масеҳ онҳоро ҳамчун сафирони Худ мешиносад, то онҳоро ҳамчун асбобҳои доварӣ ба кор барад. Ин ҳамон чизест, ки Илёс муайян мекард, вақте гуфт: «бигзор имрӯз маълум гардад, ки Ту Худо дар Исроил ҳастӣ, ва ман бандаи Ту ҳастам, ва ҳамаи ин корҳоро ба каломи Ту кардаам».

Ин ҳақиқатро низ Исо дар бораи Яҳёи Таъмиддиханда баён намудааст.

Ва ҳангоме ки онҳо мерафтанд, Исо ба мардум дар бораи Яҳё суҳан оғоз намуда, гуфт: «Барои дидани ҷӣ ба биёбон баромада будед? Найе, ки аз бод ҷунбонда мешавад? Аммо барои дидани ҷӣ баромада будед? Одаме, ки либоси нозук дар бар кардааст? Инак, онҳое ки либосҳои нозук мепӯшанд, дар қасрҳои подшоҳон ҳастанд. Аммо барои дидани ҷӣ баромада будед? Пайғамбаре? Оре, ба шумо мегӯям, ва бештар аз пайғамбар. Зеро ин ҳамон касест, ки дар бораи ӯ навишта шудааст: “Инак, Ман фиристодаи Худо рои пешии рӯи ту мефиристам, ки рои тӯро пешии тӯ омода хоҳад кард”. Матто 11:7–10.

Юҳанно танҳо аз анбиё бештар набуд; ӯ олати доварӣ буд, ва хизмати ӯ ба насли ӯ шинохта гардид, зеро онҳо ба биёбон баромада буданд, то ӯро бубинанд, ҳамон тавр ки тамоми Исроил ба ҳукми Аҳъоб ба Кармил омада буд. Вилиям Миллер афзоиши донишро, ки дар соли 1798 мӯҳраш кушода шуд, дарк намуд. Ӯ намояндаи онҳое буд, ки дар Каломи Худо ба ҳар сӯ раво мекарданд, дар ҳоле ки дониш меафзуд. Паёми ӯ бар вақти нубувватӣ асос ёфта буд, ва дар соли 1840 паём ва хизмати ӯ ба насли ӯ ба гунае ҷой дода шуд, ки тамоми ҷаҳони протестантӣ назорат мекард, то бубинад, ки оё усули ӯ кор мекунад. Вақте ки ин тасдиқ гардид, паёми ӯ ба гирди ҷаҳон бурда шуд.

«Дар соли 1840 иҷрои дигари назарраси нубувват тавачҷуҳи густардаеро барангехт. Ду сол пеш аз он, Ҷосия Литч, яке аз ходимони пешқадаме, ки омадани дуҷумро мавъиза мекард, тафсири бар Ваҳй 9 нашр намуда, сукути Империяи Усмониро пешгӯӣ карда буд. Мувофиқи ҳисобҳои ӯ, ин қудрат мебоист... дар 11 августи соли 1840 сарнагун гардад, вақте ки метавон интизор дошт, ки қудрати Усмонӣ дар Қўстантиния шикаста хоҳад шуд. Ва ман бовар дорам, ки ҷунин ҳам воқеъ хоҳад шуд».

«Дар ҳамон вақти дақиқан муайяншуда, Туркия ба василаи сафиронаш ҳимояти қудратҳои муттаҳидаи Аврупо ро пазируфт ва ба ин васила худро зери назорати миллатҳои масеҳӣ қарор дод. Ин воқеа пешгӯиро айнан иҷро кард. Вақте ки ин маълум гардид, анбӯҳи зиёде ба дурустии усулҳои тафсири нубувват, ки Миллер ва ҳамкоронаш қабул карда буданд, бовар ҳосил намуданд, ва ба ҳаракати адвентӣ тақони аҷибе дода шуд. Мардони донишманд ва соҳибмақом бо Миллер ҳам дар мавъиза қардан ва ҳам дар нашр сохтани назароти ӯ ҳамроҳ шуданд, ва аз соли 1840 то 1844 ин кор бо суръат густариш ёфт». The Great Controversy, 334, 335.

Аз «1840 то 1844» таърихи «ҳафт раъд»-и Ваҳй, боби даҳумро ифода мекунад. Дар он таърих, раванди поксозие, ки дар Малокӣ, боби сеюм, ва дар ду бор пок қардани маъбад аз ҷониби Масеҳ тасвир ёфта буд, оғоз гардид. Раванди поксозӣ як раванди пешравандаи озмоиш буд, ки бар фаҳмиши Миллер аз принсипи як рӯз баробар ба як сол асос ёфта буд. Онҳое ки паёми Илёсро намояндагӣ мекунад, рои омадани ноҷаҳонии пайғамбари аҳдро ба маъбади Худ омода месозанд, ва онҳо рамзи абзори доварие мебошанд, ки пайғамбари

аҳд онро ба кор мебарад, то онҳоро, ки торикиро ба ҷойи нур интиҳоб мекунанд, берун бирӯбад.

Ман, дар ҳақиқат, шуморо бо об барои тавба таъмид медиҳам; лекин Он ки пас аз ман меояд, аз ман қавитар аст, ва ман лоиқи бардоштани пойафзоли Ӯ нестам; Ӯ шуморо бо Рӯҳулқудс ва бо оташ таъмид хоҳад дод. Белаш дар дасти Ӯст, ва Ӯ хирмани Худро комилан пок хоҳад кард, ва гандуми Худро ба анбор ҷамъ хоҳад овард; аммо коҳро бо оташи хомӯшнашаванда хоҳад сӯзонид. Матто 3:11, 12.

Дар рӯзҳои Масеҳ, ки дар Юҳанно 6:66 тасвир ёфтааст, Ӯ бештар аз ҳар вақти дигар шогирдонро аз даст дод. Дар китоби «Орзуи асрҳо», ки дар он ин порчаи Юҳанно баррасӣ шудааст, ҳуди усули татбиқи нубувват сабаби аслии тарк кардани шогирдон буд. Онҳо наметавонистанд дарк кунанд, ки чизи зоҳирӣ намояндаи чизи рӯҳонӣ аст, ва мувофиқи гуфтаи ҳавворӣ Павлус, зоҳирӣ пеш аз рӯҳонӣ меояд.

Ва ҳамин тавр навишта шудааст: «Одами аввалин — Одам — ҷонест зинда гардид; Одами охирин рӯҳест ҳаётбахш гардид». Аммо аввал он чи рӯҳонӣ аст, набуд, балки он чи табиӣ аст; ва баъд аз он, он чи рӯҳонӣ аст. 1 Қўринтиён 15:45, 46.

Нохоҳон буданд ва бинобар ин нотавон: яҳудиён сарпечӣ карданд, ки Масеҳро дарёбанд, ҳангоме ки Ӯ ошкор сохт, ки Ҳуди Ӯ нони осмон аст, ки бояд хӯрда шавад. Одобу русум ва анъанаҳо бар он усуле ғолиб омаданд, ки онро ҳуди Масеҳ ба кор мебард. Дар бораи ин таърих хоҳар Уайт чунин сабт кардааст:

«Бо сарзаниши ошқорои беимонии онҳо ин шогирдон боз ҳам бештар аз Исо дур шуданд. Онҳо саҳт норозӣ гардиданд ва, бо хоҳиши ранҷонидани Начотдиҳанда ва қонёи гардондани кинаи фарисиён, аз Ӯ рӯй гардонда, бо нафрат Ӯро тарк карданд. Онҳо интиҳоби худро карда буданд; суратро бе рӯҳ, пӯстро бе мағз гирифта буданд. Қарори онҳо ҳеҷ гоҳ баъдан дигаргун карда нашуд; зеро онҳо дигар бо Исо намегаштанд.»

«“Бели Ӯ бодбезак дар дасташ аст, ва Ӯ хирмангоҳи Худро комилан пок хоҳад кард, ва гандуми Худро дар анбор ҷамъ хоҳад овард.” Матто 3:12. Ин яке аз замонҳои поксозӣ буд. Ба воситаи суҳанони ростӣ, коҳ аз гандум ҷудо карда мешуд. Азбаски онҳо аз ҳад беҳудапараст ва ҳудодилҳақ буданд, то ки танбеҳро бипазиранд, ва азбаски ҷаҳонро аз ҳад дӯст медоштанд, то ки зиндагии фӯрӯтанонаро қабул намоянд, бисёре аз Исо рӯй гардониданд. Бисёри дигар ҳанӯз ҳам ҳамин корро мекунанд. Имрӯз низ ҷонҳо озмуда мешаванд, чунон ки он шогирдон дар қуништи Кафарнаҳум озмуда шуданд. Вақте ки ростӣ ба дил расонида мешавад, онҳо мебинанд, ки зиндагии онҳо бо иродаи Худо мувофиқат надорад. Онҳо зарурати дигаргунии комило дар худ мебинанд; аммо намехоҳанд ин кори инкори нафсро бар дӯш гиранд. Бинобар ин, вақте ки гуноҳхояшон ошкор карда мешаванд, ба ҳашм меоянд. Онҳо ранҷида дур мераванд, ҳамоно тавре ки шогирдон аз назди Исо рафтанд ва нола мекарданд: “Ин суҳан саҳт аст; кист, ки онро бишнавад?”» Орзуи асрҳо, 392.

Ин фариштаи аҳд дар китоби Малокист, ки писарони Левиро бо оташ пок месозад. Ў хирмани Худро ба пуррагӣ пок карда, гандумро аз коҳ чудо мекунад. Ин корро Ў бо бодбезак анҷом медиҳад. Бодбезак он чизест, ки чудосозиро ба амал меоварад, ва бодбезак паёми ҳақиқати ҳозира барои ҳар таърихи дахлдорест, ки дар он Ў писарони Левиро пок месозад. Бодбезак паём ва паёмоварони Илёс аст, ки василаи довариро намояндагӣ мекунанд.

Инак, Ман қосиди Худро мефиристам, ва ў роҳро пеши рӯи Ман муҳайё хоҳад кард; ва Худованде ки шумо Ўро меҷӯед, ногаҳон ба маъбади Худ хоҳад омад, яъне Фиристодаи аҳд, ки шумо аз Ў ҳаловат мебаред: инак, Ў хоҳад омад, мегӯяд Худованди лашкарҳо. Аммо кист, ки рӯзи омадани Ўро тоқат оварад? ва кист, ки ҳангоми зоҳир шудани Ў биистад? зеро Ў мисли оташи гудозанда ва мисли собуни чомашӯён аст. Ва Ў ҳамчун гудозанда ва поккунандаи нуқра хоҳад нишаст; ва Ў писарони Левиро пок хоҳад кард ва онҳоро мисли тилло ва нуқра тоза хоҳад намуд, то ки онҳо барои Худованд ҳадияе дар росткорӣ пешкаш намоянд. Он гоҳ ҳадияи Яҳудо ва Ерусалим назди Худованд писандида хоҳад буд, чунон ки дар рӯзҳои қадим ва дар солҳои пешин. Малокӣ 3:1–4.

Он ки баъд аз Яҳёи Таъмиддиханда меояд, Ҳамон аст, ки хирмани Худро бо бодбезак пок месозад ва мисли оташи гудозанда аст. Раванди поксозӣ ба воситаи фариштаи аҳд анҷом меёбад, ва бинобар ин таърихеро муайян месозад, ки дар он Худованд ба аҳд бо қавми нави баргузидаи аҳдии Худ дохил мешавад. Ҳангоме ки Исроили қадим аз ғуломии Миср раҳо карда шуд, яке аз мавзӯҳои он таърихи муқаддас масъалаи «нахустзода» буд: хоҳ марги нахустзодагони Миср, хоҳ муайян сохтани Исроил аз ҷониби Худо ҳамчун нахустзодаи Ў.

Ва ту ба фиръавн бигӯй: «Худованд чунин мегӯяд: Исроил писари Ман аст, нахустзодаи Ман. Ва ба ту мегӯям: писари Маро раҳо кун, то Маро ибодат намояд; ва агар аз раҳо кардани ў сарпечӣ кунӣ, инак, Ман писари туро, нахустзодаи туро, хоҳам кушт». Хуруҷ 4:22, 23.

Вақте ки Худо дар наҷот аз Миср бо Исроил аҳд баст, нақшаи илоҳӣ чунин буд, ки ҳар писари нахустзода аз ҳар яке аз сибтҳо ба хизмати коҳинот бахшида шавад. Аммо дар исёни ғӯсолаи тиллоӣ танҳо сибти Левӣ дар он исён ҷониби Мусоро гирифт. Барои вафодории онҳо, Худо нақшаи Худро, ки ҳар нахустзода аз ҳар сибт ба коҳинот бахшида шавад, бекор кард; Ў аз сибтҳои дигар гузашт ва ба сибти Левӣ ҳуқуқи истисноии коҳинотро дод. Вақте ки фиристодаи аҳд писарони Левиро пок месозад, ин таърихиеро таҷассум мекунад, ки дар он қавми пешини аҳд канор гузошта шуда, барои қавми нави аҳд ҷой дода мешавад. Ин ҳолат дар бораи Яҳёи Таъмиддиханда, миллериён буд ва бо саду чилу чор ҳазор низ хоҳад буд. Аз соли 1840 то 1844 раванди поксозӣ бо масъалаи озмоишкунандаи паёми нубувватие, ки ба Вилиям Миллер дода шуда буд, оғоз гардид. Он ба он овард, ки Худованд 22 октябри соли 1844 ногаҳон ба маъбади Худ омад, аммо раванди поксозӣ то соли 1863 ба анҷом нарасид.

Ҳам пешгӯии Дониёл 8:14, «То ду ҳазору сесад шабонарӯз; пас муқаддасгоҳ пок хоҳад шуд», ва ҳам паёми фариштаи аввал, «Аз Худо битарсед ва Ўро ҷалол диҳед, зеро ки соати доварии Ў фаро расидааст», ба хизмати Масеҳ дар Қудси муқаддасҳо, ба доварии

тафтишотӣ ишора мекарданд, на ба омадани Масеҳ барои начоти қавми Худ ва нобуд сохтани шарирон. Хато на дар ҳисоб кардани давраҳои пешгӯишуда буд, балки дар он воқеае буд, ки мебоист дар анҷоми 2300 шабонарӯз ба амал ояд. Ба воситаи ин иштибоҳ имондорон ноумедӣ кашиданд, вале ҳар он чи пешгӯӣ пешакӣ гуфта буд, ва ҳар он чиро ки онҳо бар асоси Навиштаҳо ҳақ доштанд интизор шаванд, ба иҷро расида буд. Дар ҳамаи айне ки онҳо аз барбод рафтани умедҳои худ мотам мекарданд, он воқеае ба амал омада буд, ки паём онро пешгӯӣ карда буд ва ки пеш аз он ки Худованд зоҳир шавад, то ба хизматгори Худ мукофот диҳад, хатман бояд иҷро мегардид.

«Масеҳ на ба замин, чунон ки онҳо интизор буданд, омада буд, балки, чунон ки дар рамз пешнамоиш ёфта буд, ба Кудс-ул-ақдоси маъбади Худо дар осмон. Ёро пайғамбар Дониёл чунин тасвир мекунад, ки дар ҳамаи вақт назди Қадимулайём меояд: “Дар рӯёҳои шабона медидам, ва инак, касе монанди Писари Инсон бо абрҳои осмон меомад, ва омад” — на ба замин, балки — “назди Қадимулайём; ва Ёро ба ҳузури Ё оварданд”. Дониёл 7:13.»

«Ин омаданро ҳамчунин пайғамбар Малоқӣ пешгӯӣ кардааст: “Худованде ки шумо Ёро меҷӯед, ногаҳон ба маъбади Худ хоҳад омад, яъне Фиристодаи аҳд, ки шумо аз Ё хурсандед: инак, Ё хоҳад омад, мегӯяд Худованди лашкарҳо”. Малоқӣ 3:1. Омадани Худованд ба маъбади Худ барои қавми Ё ногаҳонӣ ва ғайричашидошт буд. Онҳо Ёро дар он ҷо интизор набуданд. Онҳо интизор буданд, ки Ё ба замин ояд, “дар оташи алаңгезанда, то аз онҳое ки Худро наменишонанд ва ба Инҷили Худованди мо итоат намекунанд, интиқом бигирад”. 2 Таслӯникиён 1:8.»

Аммо мардум ҳанӯз барои мулоқот бо Худованди худ омода набуданд. Ҳанӯз кори омодагӣ буд, ки бояд барои онҳо ба анҷом расонида мешуд. Нур бояд дода мешуд, то зехни онҳоро ба маъбади Худо дар осмон равона созад; ва ҳангоме ки онҳо бо имон Саркоҳини худро дар хизмати Ё дар он ҷо пайравӣ мекарданд, вазифаҳои нави онҳо ошкор мегардиданд. Паёми дигари огоҳӣ ва таълим низ бояд ба калисо дода мешуд.

Паёмбар мегӯяд: «Кист, ки рӯзи омадани Ёро тоқат карда тавонад? Ва кист, ки ҳангоми зоҳир шудани Ё истода тавонад? Зеро Ё мисли оташи поккунандаи филиз ва мисли собуни ҷомашӯён аст; ва Ё хоҳад нишаст, мисли поккунанда ва мусаффокунандаи нуқра; ва Ё бани-Левиро пок хоҳад кард ва онҳоро мисли тилло ва нуқра тасфия хоҳад намуд, то ки онҳо барои Худованд ҳадияе дар адолат тақдим намоянд». Малоқӣ 3:2, 3. Онҳое ки ҳангоме бар замин зинда хоҳанд буд, ки шафоати Масеҳ дар муқаддасгоҳи болоӣ ба поён расад, бояд дар ҳузури Худои муқаддас бе миёнрав биистанд. Ҷомаҳои онҳо бояд беайб бошанд, хислатҳои онҳо бояд аз гуноҳ ба воситаи хуни пошидан пок гардонанда шаванд. Ба воситаи файзи Худо ва кӯшиши чиддии ҳуди онҳо, онҳо бояд дар ҷанги зидди бадӣ ғолиб бошанд. Дар ҳоле ки доварии тафтишотӣ дар осмон идома дорад, дар ҳоле ки гуноҳҳои имондорони тавбакарда аз муқаддасгоҳ бардошта мешаванд, дар миёни қавми Худо бар замин бояд кори махсуси поксозӣ, яъне дур кардани гуноҳ, анҷом ёбад. Ин кор дар паёмҳои Ваҳй 14 равшантар баён шудааст.

«Ҳангоме ки ин кор анҷом ёбад, пайравони Масеҳ барои зуҳури Ё омода хоҳанд буд. “Он гоҳ ҳадияи Яҳудо ва Ерусалим барои Худованд писандида хоҳад буд, чунон ки дар

айёми қадим ва мисли солҳои пешина.” Малокӣ 3:4. Он гоҳ калисое, ки Худованди мо хангоми омадани Худ ба Худ хоҳад пазируфт, “калисои ҷалолманд” хоҳад буд, ки “на доғе дорад, на чинее, ё чизе монанди ин.” Эфсӯсиён 5:27. Он гоҳ вай “мисли субҳ тулӯ” хоҳад кард, мисли моҳ зебо, мисли офтоб соф, ва мисли лашкаре бо парчамҳо сахмгин.” Суруди Сурудҳо 6:10.»

Ғайр аз омадани Худованд ба маъбади Худ, Малокӣ инчунин зухури дуҷуми Ёро, омадани Ёро барои иҷрои доварӣ, бо ин суҳанон пешгӯӣ мекунад: «Ва Ман барои доварӣ ба шумо наздик хоҳам омад; ва Ман бар зидди ҷодугарон, ва бар зидди зинокорон, ва бар зидди қасамдурӯғон, ва бар зидди онҳое ки музди коргари кироҷро фишор медиҳанд, бевазан ва ятимро мазлум месозанд, ва ғарибро аз ҳаққи ӯ маҳрум мегардонанд, ва аз Ман наметарсанд, шохиди зуд хоҳам буд, мегӯяд Худованди лашкарҳо». Малокӣ 3:5. Яҳудо ба ҳамин сахна ишора мекунад, вақте мегӯяд: «Инак, Худованд бо даҳҳо ҳазорон муқаддасони Худ меояд, то бар ҳамаи мардум доварӣ кунад ва ҳамаи бединҳоро аз ҳамаи аъмоли бединӣ, ки кардаанд, маҳкум намояд». Яҳудо 14, 15. Ин омадан ва омадани Худованд ба маъбади Худ, воқеаҳои ҷудо ва мустақил аз якдигар мебошанд.

«Омадани Масеҳ ҳамчун Саркоҳини мо ба Макони Муқаддастарин, барои поксозии муқаддасгоҳ, ки дар Дониёл 8:14 нишон дода шудааст; омадани Писари Одам назди Қадими Айём, чунон ки дар Дониёл 7:13 баён шудааст; ва омадани Худованд ба маъбади Худ, ки Малокӣ пешгӯӣ кардааст, ҳама тавсифи як воқеа мебошанд; ва ҳамин ҳамчунин бо омадани домод ба тӯй, ки Масеҳ онро дар масали даҳ бокира дар Матто 25 тасвир кардааст, ифода ёфтааст». «Муборизаи Бузург», 424–426.

Дар сархати охир ба ҷаҳор «омадан» ишора шудааст, ва ҳамаи онҳо як омадананд, ки ба ҷаҳор тарзи гуногун рамзгузорӣ шудаанд. Яке аз он «омадан»-ҳо масали даҳ бокира мебошад.

«Манро бисёр вақт ба масали даҳ бокира ишора мекунанд, ки панҷ нафари онҳо доно буданд ва панҷ нафари дигар нодон. Ин масал то хурдтарин ҷузъиёташ иҷро шудааст ва хоҳад шуд, зеро он барои ҳамин замон татбиқи махсус дорад ва, монанди паёми ғариштаи сеюм, иҷро шудааст ва то анҷоми замон ҳақиқати ҳозира боқӣ хоҳад монд». Review and Herald, August 19, 1890.

Агар он чор «омадан» «тасвири ҳамон як воқеа» бошанд, пас он чор «омадан», ки дар оғози адвентизм дар ҳаракати миллерӣ ба амал омаданд, дар ҳаракати Илёс дар поёни адвентизм боз «ҳарф ба ҳарф» «ба амал хоҳанд омад».

Вилиям Миллер ва миллерчиён намоёндогони паёми ғариштаи якум буданд, ва дар ҳамон порча аз китоби *Early Writings*, ки мо чанде пеш иқтибос овардем, паёми ғариштаи якум айнан ҳамон хусусиятҳоро дошт, ки ба Яҳёи Таъмиддиханда хос буданд. Мо он порчаро иқтибос овардем, ки мегӯяд онҳое ки паёми Яҳёи Таъмиддихандаро рад карданд, аз таълимоти Исо баҳрае бурда наметавонистанд. Дар банди баъдӣ ӯ мегӯяд: «Онҳое ки паёми якумро рад карданд, наметавонистанд аз паёми дуҷум баҳра баранд; ва низ аз нидои нимашаб, ки бояд онҳоро омода месохт, то ба воситаи имон бо Исо ба муқаддастарин ҷои

мақдиси осмонӣ дохил шаванд, баҳрае набурданд». Ҳам Вилиям Миллер ва ҳам Яҳёи Таъмиддиханда василаҳои доварӣ мебошанд.

Агар ҳеҷ кадоме аз он ду зоҳир намешуданд, наслҳои мутаносиби онҳо барои рад кардани нур масъул ҳисобида намешуданд. Худо он ду паёмрасонро ба кор бурд, то чомаи гуноҳи Лаодикияро бардорад, ва ба ин васила урёнии Лаодикияи қавми пешини баргузидаро ошкор намуд, бо ворид сохтани паёме, ки — хоҳ пазируфта шавад, хоҳ рад гардад — дар доварӣ ҳамчун рамзе ба кор бурда мешуд, ки анбиёе дар миёни онҳо будааст. Таърихи солҳои 1840 то 1844 ба воситаи оташе, ки бар қурбонии Илос бар қӯҳи Кармил фуруд омад, намуна гардида буд. Паёмбари ҳақ аз паёмбарони козиб ҷудо ва мушаххас гардида буд.

Мо ба он нукта расидаем, ки бояд раванди поксозиеро, ки пас аз 22 октябри соли 1844 идома ёфт, баён намоем. Хоҳар Уайт изҳор дошт, ки пас аз 22 октябри соли 1844 «халқ ҳанӯз омода набуданд, ки Парвардигори худро мулоқот намоянд. Ҳанӯз коре аз оморасозӣ буд, ки бояд барои онҳо анҷом дода мешуд. Нур бояд дода мешуд, то зеҳни онҳо ба маъбади Худо дар осмон равона гардад; ва ҳангоме ки онҳо бо имон Саркоҳини худро дар хизмати Ё дар он ҷо пайравӣ мекарданд, вазифаҳои нав ошкор карда мешуданд. Паёми дигаре аз хушдор ва таълим бояд ба калисо дода мешуд.»

Вақте ки адвентизм «ҳафт замон»-и Ибодатномаи бисту шашумро, ки Дониёл онро «қасами» Мусо номида буд, рад кард, онҳо қобилияти худро барои дарк кардани он аз даст доданд, ки раванди поксозӣ фаротар аз қори ибтидоии онҳо оид ба фаҳмидани ҳақиқатҳое, ки бо қушода шудани доварӣ вобаста буданд, идома меёфт.

Мо дар мақолаи навбатӣ ба раванди идомадори поксозӣ хоҳем пардохт ва ба ҳамоҳанг сохтани шоҳи протестантизми ҳақиқӣ, ки адвентизми миллерӣ дар солҳои 1840 қабул кард, бо шоҳи ҷумҳурихоҳӣ оғоз хоҳем намуд.